

*Vodu v chladáku jsem vyměnila
a všechny hrnkovky zalila.
Myslela jsem, že když bude dneska kšeft,
tak ráno zajedu pro nějaké zboží,
ale byla to hrůza, tak bude asi lepší,
když se to doprodá. No kdyby náhodou
byl velkej kšeft, tak volej.*

*Paní tady má zamluvenou
begónii do pondělí, chtěla
ji rovnou, ale pak zjistila,
že má málo peněz. Tak
ona si pro ni přijde. Tak zatím.*

Dívám se z okna hotelu do zatáčky a nevidím žádná zvláštní znamení. Jen běžné věci, žádná varování, klid. Ani já sám nemám žádné zvláštní znamení. Kdyby po mně vyhlásili pátrání, kolonka zvláštní znamení jednoduše zůstane prázdná. V mém případě, dalo by se říct, není čeho se chytnout. Je mi dobře.

KONEC KOLEDOVÁNÍ V LOUŇOVICÍCH POD BLANÍKEM

V Louňovicích pod Blaníkem – středočeském městečku, kde se narodil Jan Dismas Zelenka, já a několik dalších lidí – bývalo kolem Velikonoc pěkně. Kvetly staré třešně, psi štěkali na řetězech, slepice se toulaly až ke kostelu a škopky špinavé vody se vylévaly na silnici. Diktovaly se diktáty plné polí, zemědělských strojů, myslivců a těžkého průmyslu. V jarním slunci se leskly archeologické vykopávky, na jejichž okraji kokrhal obrovský hnědý kohout. Kopalo se všude, u náměstí, na nádvoří zámku, ve vlhkých zahradách, na Velkém Blaníku i na Malém Blaníku. Střepey středověkých hrnců se hrnuly z hlíny jako temný hustý pramen. Občas se zatřpytilo stříbro a studentkám archeologie se zatajil dech.

V hlubokém velikonočním tichu se v těch chvílích zjevoval doktor Radoměřský z Národního muzea. Bral okouzleným studentkám z rukou mince, úlomky halštatských spon a náušnic – a bezchybně je určoval. Co řekl, platilo. Nikdo, nikdo nepochyboval: každý v Louňovicích pod Blaníkem tenkrát věděl, že po neomylných slovech doktora Pavla Radoměřského vykvete, jako důkaz, na mezi nový zlatý déšť.

Jednou navečer, končil zrovna Zelený čtvrtek, vyoral traktorista Kudlík pod Velkým Blaníkem stříbrný poklad: hrnec nacpaný stříbrný-

mi tolary. Nechal traktor traktorem (a poklad pokladem, na což nepomyslel) a s hrozným řvaním sypal do městečka pro doktora archeologie. Doktor nebyl doma. V tu ránu Kudlíka popadla hrůza, že mu ten poklad mezitím někdo vyfoukne a s pulkou nevěřícího městečka, kterou zburcoval jeho nekřesťanský povyk, se zas hrnul zpátky na pole. A velikonoční světe div se! U pokladu klečel doktor Radoměský se štětečkem v ruce a jeho odborné polní kázání trvalo přes hodinu. „Namouduši, chlapi, jak to moh vědět? Kde se tam sakra vzal?“ kroutil Kudlík hlavou večer v hospodě.

Archeolog Radoměský měl ke všemu půvabnou manželku. Dáma, říkávala moje babička. Kráska, která neví, který zvíře dřív, říkával můj otec. Kdo by se neohlédl, když v neděli odpoledne, v bílém oblečení a ruku v ruce, vcházel ten pár na faru k děkanu Oktábcovi, proslulému vynikající kávou? Všichni se ohlédli! I kosi na lípě!

I já jsem se ohlížel. Bylo mi čtrnáct a měl jsem starosti, v nichž kráska Hana Radoměská hrála důležitou roli. Vysoká, s hustými vlasy, jejichž přirozený odstín byl nepochopitelně světlý, skoro bílý. Nosila drdol, který byl věčně trochu uvolněný a pohupoval se jí nad nápadně dlouhým krkem jako blyštivě bílé volavčí hnízdo. Když na ni dnes vzpomínám – na její průsvitné ruce a bezbarvé obočí, na sluneční brýle, které neodkládala – myslím, že byla albínka. Nebo poloviční albínka, jestli je něco takového možné. Vypadala jako filmová he-